

Три дeня из Котел ходихме,
три юка брашно купихме
и го на хляб намесихме
при Христо карпузаяка,
от там като тръгнахме,
че на Вида отидохме,
на Вида долу в бoза.
Там са Иванчо събра
със Сливенските бунции,
със Стефан Караджа от Тулча
и Хаджи Димитър от Сливен.
От там като тръгнали
през корията минали,
по дърветата са пишеха:
– Този е Хаджи Димитър,
този е Стефан Караджа,
този е Иванчо Нончев,
Иванчо Нончев от Котел.
През Разбойна са минали
на сухи дял са отишли.
Всичките ядат и пият
и пеят та се веселят,
Иванчо Нончев не яде,
не яде, още не пие,
често през тюлюбент гледа.
Димитър дума Иванчо:
– Кой та от Котел пропъди?
– Коста ми Арнаудоолу.
Ами я гледай, бате, я гледай
котленските студни извори,
котленските бели беленки,
котленските моми хубави,
Стефча вуйчо Попова
де ходи да са разхожда
по изворова поляна.